

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

استاد اکبر قریشی

۱۲ اپریل ۲۰۱۹

جنایتکاران و وطنفروشان سر تعظیم به طالبان و تروریستان خم می کنند!

تشکیل شورای عالی رهبری مصالحه
ریسجمهوری: عضوهای هیات گفتگوکننده کسانی باشند که پیش از این در برابر نظام و صلح موضعگیری نکرده‌اند

1tvnews | نستان، یمن او سوریه کی د ملکبانو په خانگری توگه د ماشومانو وژنه کی گرم بولي. | کابل کی د طب پوهنځي د

صلح کلمه مقدس و زیباست برای آرامی ملت ها و کشورهای جنگزده تعریف شده اما صلح باکی و از طرف کی ها و به چه منظوری صورت می گیرد؟ جنگسالاران با طالبان که تقریباً چندین دهه با هم جنگیده اند؟ وطنفروشان و جنکسالاران نوکر و جاسوس دولت های همسایه و کشور های امپریالیستی و سوسیال امپریالیسم با گروه های رقیب به بهانه های مختلف؟ اینهایی که بیدریغ مردم ما را به قتل رسانیده، خانه های بودوباش آنها را به گورستان عزیزان شان تبدیل نمودند؟ می خواهند با کی صلح نمایند، بین خود و یا با مردم؟

این گروه‌ها هرکدام شان مربوط به دولتهای تجاوزگر و یا اشغالگر می باشند مردم ما را توسط نوکرهای خود گروگان گرفته اند. مداخلات دولت های خارجی و تقویت و طنفروشان و اخوانی ها باعث جنگهای داخلی، چور اموال و خانه های مردم توسط این گرو ها و انداختن تعبض های زبانی، قومی، سمتی و مذهبی دربین شان، تعدادی از مردم عوام اعم از طفل، پیر، جوان و زنان را به کشتن داده است. حال وقتی می خواهند با هم صلح نمایند جواب خونهای ریخته شده و انسانهای بی گناه را چه کسی می دهد؟ اشغالگران؟ اخوانیت بین المللی و یا خود این جلادان و قاتلان مردم بی گناه افغانستان؟

این از قبل روشن بود که اینها یعنی تیکه داران جنگ و اسلام، انسانها و نهاد هائی اند دزد، قاتل، جنایتکار، و طنفروش و جاسوس. این چیزی نیست که من امروز آن را بنویسم، این چیز است که ۴۰ سال قبل وقتی این جواسیس و دزدان و قاتل در دو طرف یکی زیر بال شوروی اشغالگر و دیگری زیر چین اسلام و امپریالیسم جهانی خزیدند، روشنفکران آزاده و وطنخواه افغانستان با نوشته های افشاگرانه شان با فریاد های بلند آن را اعلام داشته، به شهادت تاریخ جهانیان را از کمک به این باند های جنایتکار و جنایت پیشه برحذر داشتند.

این صدائی بود که مردم افغانستان از گلوی فرزندان صادق خود فریاد زد که افغانستان را میدان رقابت بین خود شوروی نسازید و با سرنوشت ملت ما بازی نکنید، مخاطبان این صدا برژنیف ها، اندره پوف ها، گربه چوف ها و سایر جنایتکاران حاکم بر شوروی در یک طرف و کارتر ها، ریگان ها، تینگ سیائو پینگ ها، هلموت کوهل ها، متیران ها و تاچر ها در دیگر طرف بود. مردم با صدای بلند به این جنایتکاران فریاد زدند که به وسیله نوکران جلادتان از قماش "ضیاءالحق" ها، ببرک ها و خمینی ها، مردم ما را بیش از این قربانی نسازید.

اما اینهمه فریاد در بین تمام جنایتکاران تاریخ هیچ شنونده ای نیافت، هریک با ارسال سیل سلاح نوکران شان مسلح ساختن و به جان مردم انداختند، امروز بعد از ۴۰ و بعد از کشته شدن حدود دو میلیون از هموطنان، گرد هم می آیند، بر روی یگ دیگر سلام می دهند، دور از چشم رسانه ها روبروسی می نمایند و از میزبانی امیر قطر، بر فطرشکم خود می افزایند، توگویی در افغانستان هیچ خبری نبوده و در این سال برگی بناحق از شاخه نیفتاده است.

نوشتم صلح خوب و حتما مقدس است، مگر کدام صلح؟ صلح با قاتلان مردم و یغماگران دارائی های شان؟ صلح با وطنفروشان و جاسوسان؟ نه! نه! این صلح نیست. این تقسیم غنائم ۴۰ سال غارت و تجاوز است. به رسمیت شناختن و تمکین به چنین صلحی نه تنها زیر پای کردن تمام حقوق و آزادیهای انسانی است، بلکه عملاً زیر پای کردن خون تمام آن انسانهای بزرگوار و گرانقدری است که برای آزادی افغانستان و رفاه مردم ما جنگیده اند و یا هم بی خبر از همه چیز قربانی جنایات فاشیزم نوعی شوروی، گلبدینی، طالبی، مسعودی و یا مزاری گردیده اند.

تا زمانی که حساب خون ریخته شده پس داده نشود، هیچ صلحی نه شرافتمندانه است و نه هم می تواند دردی از درد های هموطنان ما را درمان نموده، به کشتار انسانهای مظلوم خاتمه دهد.